

dzynarodowej organizacji pracy w sprawie: 1) odszkodowania za wypadki przy pracy i 2) odszkodowania za choroby zawodowe.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień niniejszych konwencji — Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

150

U S T A W A

z dnia 24 marca 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 806) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 18 ustęp (3) otrzymuje brzmienie:
„(3) Pierwszego Prezesa zastępuje wyznaczony przez niego prezes lub sędzia; w razie przerwy w urzędowaniu Pierwszego Prezesa zastępcę wyznacza Prezes Rady Ministrów spośród prezesów Trybunału.”;

2) artykuł 92 otrzymuje brzmienie:
„Art. 92. (1) Opłata od skargi do Trybunału wynosi:

- 1) przy wartości przedmiotu sporu do 1.000 zł — 40 zł,
- 2) przy wartości przedmiotu sporu od 1.000 do 3.000 zł — 60 zł,
- 3) przy wartości przedmiotu sporu od 3.000 do 10.000 zł — 75 zł,
- 4) przy wartości wyższej niż 10.000 zł — od pierwszych 10.000 zł — 75 zł, a od reszty 0,5%, przy czym rozpoczęty tysiąc liczy się za cały.

(2) Od skarg o nieokreślonej wartości przedmiotu sporu opłatę oznacza Trybunał w kwocie od 40 zł do 200 zł.”;

3) artykuł 95 otrzymuje brzmienie:
„Art. 95. (1) W razie uwzględnienia skargi w całości albo w razie umorzenia postępo-

wania z powodu cofnięcia przez władzę administracyjną zaskarżonego orzeczenia lub zarządzenia Trybunał zarządza zwrot wniesionej opłaty.

(2) Mając na względzie okoliczności sprawy, Trybunał może w razie częściowego uwzględnienia skargi zarządzić zwrot opłaty w całości lub w części, w razie zaś oddalenia skargi — zwrot części opłaty, nie więcej jednakże, niż połowę.”;

4) artykuł 101 otrzymuje brzmienie:

„Art. 101. Przyznania prawa ubogich domagać się może osoba fizyczna lub prawna, która wykaże swe zupełne ubóstwo na podstawie zaświadczenia władzy publicznej o jej stanie rodzinnym, majątku i dochodach; od przewodniczącego izby zależy uznanie tego zaświadczenia za dostateczny dowód zupełnego ubóstwa tej osoby.”.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

151

U S T A W A

z dnia 29 marca 1937 r.

o zakończeniu akcji oddłużenia związków samorządowych.

Art. 1. (1) Kompetencje komisji oszczędnościowo-oddłużeniowych dla samorządu przy urzędach wojewódzkich, istniejących na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846), w za-

kresie ustalania planów oddłużenia związków samorządowych (art. 11 ust. (2) powołanego rozporządzenia) wygasają z dniem 1 kwietnia 1937 r.

(2) Z dniem 1 czerwca 1937 r. komisje oszczędnościowo-oddłużeniowe dla samorządu przy urzędach wojewódzkich ulegną likwidacji

i przekażą swe archiwa oraz akta spraw, będących w toku, wojewódzkim władzom administracji ogólnej, przy których istnieją; władze te będą właściwe we wszystkich sprawach, związanych z ustalonymi planami oddłużenia związków samorządowych w zakresie, w jakim sprawy te należały do właściwości komisji oszczędnościowo-oddłużeniowych.

Art. 2. (1) Kompetencje Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministrze Skarbu, istniejącej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o poprawie gospodarki i finansów związków samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846), wygasają:

- a) z dniem 1 maja 1937 r. co do orzekania ulg z art. 14 ust. (2) pkt 3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846) w brzmieniu, nadanym dekretem z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506); jednakże w sprawach spłaty zobowiązań związków samorządowych, istniejących na obszarze województwa śląskiego, zobowiązań związków międzykomunalnych oraz zobowiązań miast: Dąbrowa Górnicza, Sosnowiec, Częstochowa, Radom, Kielce, Lublin, Piotrków Trybunalski, Zgierz, Otwock i Ostrów Wielkopolski, Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa może do dnia 1 lipca 1937 r. orzekać ulgi w dotychczasowym zakresie (ustalenie warunków spłaty należności, rozkładanie spłaty na raty, obniżanie oprocentowania, umarzanie odsetek, odsetek zwłoki i innych należności ubocznych, zwalnianie od płacenia odsetek na przyszłość, wreszcie częściowe lub całkowite umarzanie należności);
- b) z dniem 1 lipca 1937 r. w zakresie ustalania i zatwierdzania planów oddłużenia (art. 14 ust. (2) pkt 1) i 2) powołanego wyżej rozporządzenia);
- c) z dniem 1 sierpnia 1937 r. w zakresie przekazywania spraw Urzędowi Rozjemczemu do spraw kredytowych samorządu terytorialnego.

(2) Minister Skarbu ustali termin likwidacji Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu.

(3) Centralna Komisja Oszczędnościowo-Oddłużeniowa dla Samorządu, likwidując swe czynności, przekaże archiwa oraz akta spraw, będących w toku, Ministerstwu Skarbu, które będzie właściwe we wszystkich sprawach, związanych z decyzjami Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu, powziętymi na podstawie art. 14 ust. (2) pkt 3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846) w brzmieniu, nadanym dekretem z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506), oraz z ustalonymi, bądź zatwierdzonymi przez Centralną Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową planami oddłużenia związków samorządowych w zakresie, w jakim sprawy te należały do właściwości Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej.

Art. 3. (1) Urząd Rozjemczy do spraw kredytowych samorządu terytorialnego działa do czasu ostatecznego załatwienia wszystkich spraw, wniesionych przez Centralną Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową.

(2) Urząd Rozjemczy przekaże po zakończeniu swej działalności archiwa Ministerstwu Skarbu.

Art. 4. Uprawnienia Ministra Skarbu, przewidziane w art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 846) w brzmieniu, nadanym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 506), wygasają z dniem 1 kwietnia 1937 r.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu i Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej. *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Stawoj Składkowski
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

152

U S T A W A

z dnia 29 marca 1937 r.

o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół kształcących zawodowych.

Art. 1. Obowiązek zakładania publicznych szkół kształcących zawodowych ciąży na gminach miejskich i wiejskich, a wydatki na ich utrzymanie ponosi Skarb Państwa i gminy.

Art. 2. (1) Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego lub wyznaczona przez

niego władza szkolna, po zasięgnięciu opinii gmin zainteresowanych oraz terytorialnie właściwych izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, wskazuje gminy, w których powinny być założone publiczne szkoły kształcące zawodowe, oraz ustala rodzaj, liczbę tych szkół i termin ich założenia.